



๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๖

นโม.....

อุปปชฺชนฺติ นิรุชฌนฺติ.....

ในตำรา กล่าวถึง “ขันธ์ ๕” ว่ามีสภาพที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วแตกสลายไป
สพฺเพ สงฺขารา ฯ เมื่อเห็นตามปัญญาว่าสังขารทั้งปวงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัว เมื่อนั้น
 ย่อมเบื่อหน่ายในทุกข์ นี่เป็นหนทางหมดจดวิเศษ

เบญจขันธ์ ทั้ง ๕ ประกอบด้วย

- รูป ๑** ได้แก่ **รูป** คือ มหาภูตรูปทั้ง ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ
- นาม ๔** ได้แก่ **เวทนา** คือ การรู้และรับอารมณ์ทุกข์ สุข ไม่สุขไม่ทุกข์ ดีใจ เสียใจ
- สัญญา** คือ จำรูป จำเสียง จำกลิ่น จำรส จำสัมผัส
- สังขาร** คือ ความคิดดี คิดชั่ว คิดไม่ดีไม่ชั่ว
- วิญญาณ** คือ ความรู้แจ้งทางทวารทั้ง ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

เบญจขันธ์ มีกำเนิดเป็นสังขาร ๔ แบบ คือ

- ๑. อัณฑชะ** เกิดเป็นฟองไข่ ๑ ครั้ง แล้วฟักเป็นตัวอีก ๑ ครั้ง รวมเกิด ๒ ครั้ง เรียก เทวชาติ หรือ ทวีชาติ
 - ๒. สังเสทชะ** เกิดด้วยเหงื่อไคล เช่น เือด ไร เหา เส้น มนุษย์เราก็ก่เกิดด้วยเหงื่อไคลได้เหมือนกัน เช่น ลูกนางปทุมวดี ๔๙๙ คน เกิดด้วยมลทินของกรรม
 - ๓. ชลาพุชะ** เกิดด้วยน้ำ เช่น มนุษย์ และสัตว์ต่างๆ
 - ๔. อุปปาติกะ** ลอยขึ้นบังเกิด ลอยขึ้นบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่น นางอัมพปาลี เกิดที่คาคบมะม่วง ไม่มีพ่อไม่มีแม่ เกิดเป็นตัวขึ้นมาเฉยๆ อายุ ๑๔ - ๑๕ ปี ไปกขรสาฎิยพราหมณ์เกิดในดอกบัว หรือกายเทวดา กายรูปพรหม อรูปพรหม กายสัตว์นรก เปเรต อสุรกาย
- กำเนิดเหล่านี้ล้วนประกอบด้วยขันธ์ ๕ มีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทั้งสิ้น

ขันธ์ ๕ แบบกว้างๆ มี ๒ แบบ

- ๑. ฝ่ายชั่ว** มีดวงธรรมที่ทำให้เกิด วัดเส้นผ่าศูนย์กลางรอบตัว ๒๐ วา มีชั่วฝ่ายเดียว ไม่มีดี เจือปนเลย (ชั่วที่สุด) แตกกายทำลายขันธ์ เกิดในโลกันต์ รongลงไป อเวจี จนถึงเดรัจฉาน เปเรต อสุรกาย
- ๒. ฝ่ายดี** ตั้งแต่มนุษย์ ขึ้นไปถึงอรูปพรหม ถ้าทำดีไม่มีชั่วเจือปนเลย วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว แตกกายทำลายขันธ์ไปนิพพาน

ชั้น ๕ บีแต่เกิด ดับ

มนุษย์หมดทั้งสากลโลก ต่างเกิดและดับ จะแก้ไขอย่างไรก็ไม่ได้

เรียนรู้เรื่องเกิดดับนี้ ต้องเรียนวิชาธรรมกาย

พอมิธรรมกาย ก็เห็น เกิดดับ

ชั้น ๕ ของมนุษย์ และกายต่างๆ ถึงรูปพรหมละเอียด ซึ่งอาศัยกรรมเหล่านั้น ก็มีเกิดดับตามสภาพ มีความยากเยื้องแปรผันเป็นปกติ

เราจะทำอะไร ถัดดับแล้วไม่ได้เกิดในที่ตั้งงาม ที่ร่ำรวย เป็นเศรษฐี เป็นคนดี เป็นกษัตริย์ มหาศาล พราหมณ์มหาศาล คหบดีมหาศาล แต่ไปเกิดที่เลวทราม ดังนั้น เราต้องประกอบความดีไว้เป็นเบื้องหน้า

เพราะสังขารทั้งหลาย มีทั้งบุญและบาป ที่เรียกว่า สังขารปรุงให้เกิด เกิดเป็นสังขารแบบต่างๆ ตาม ๔ กำเนิด ดังกล่าว

หนทางบริสุทธิ์ ๓ ชั้น

ขั้นที่ ๑ “เมื่อใดเห็นว่า สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง ย่อมเบื่อหน่ายในทุกข์” จิตก็ปล่อยหมด ไม่ยึดมั่นชั้น ๕ ไม่ห่วงไม่อาลัย เมื่อเห็นจริงตามนั้น ก็นึกถึงความเกิดดับนั้นทุกอริยาบถ เกิดความเบื่อหน่าย ใจก็บริสุทธิ์เป็นหนทางหมดจด

ขั้นที่ ๒ “เมื่อใดเห็นว่า ความเกิดนั้นแหละเป็นทุกข์ ไม่ใช่เป็นสุข ก็ย่อมเบื่อหน่ายในทุกข์”

สภาพอันไม่เที่ยง นั้นแหละเป็นทุกข์แท้ๆ เพราะเกิดขึ้นเสื่อมไปบีบคั้นอย่างเดียว บีบคั้นให้สัตว์เดือดร้อนอยู่ด้วยชาติทุกข์ ชราทุกข์ พยาธิทุกข์ เป็นของทนได้ยาก

เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ไม่อยากได้เบญจขันธ์ ปล่อยเสีย ไม่ยึดถือ ใจว่างวางเสีย เอาธุระแต่ความบริสุทธิ์ของใจ เมื่อใจเย็นเป็นสุข ร่างกายก็สบาย สมบูรณ์ เป็นหนทางหมดจดขั้นที่สอง

ขั้นที่ ๓ “เมื่อใดเห็นว่า ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัว”

กายมนุษย์และกายต่างๆ ไม่อยู่ในอำนาจของเรา อัตภาพนี้ไม่ใช่ตัว ไม่เป็นไปในอำนาจ แก่ แก่เจ็บ แก่ตายไม่ได้ ยิ่งพยายามแก้ก็ยิ่งทุกข์ จึงเป็นข้าศึกแก่ตัว เพราะอัตภาพนี้เป็นสภาพว่างเปล่า ปล่อยตายเรา ตายไปไม่เหลืออะไร ร้อยปีพันปีกระดูกก็หายหมด ไม่มีใครเป็นเจ้าของได้ ธรรมที่ทำให้ เป็นกายนั้นๆ ก็ไม่ใช่ตัว

เมื่อใดเห็นเช่นนั้น ก็เบื่อหน่ายในทุกข์ เป็น **“หนทางบริสุทธิ์”**

หนทางบริสุทธิ์มีสายเดียว

เอาใจหยุดที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ กลางของกลาง หยุดเรื่อยไป นั่ง นอน ยืน เดิน หยุดตั้งแต่ต้นจนพระอรหันต์ เรียก **“หนทางบริสุทธิ์”**

“ทำใจหยุดไม่ได้ ก็ไม่พบทางบริสุทธิ์เลย เข้าทางบริสุทธิ์ไม่ถูกเลย หยุดนั้นแหละเป็นเป้าหมายใจดำของพุทธศาสนา” และยังเป็นโอวาทของพระบรมศาสดาที่ทรงให้หนัยก่องคูลิมาล ว่า “สมณะหยุดแล้ว ท่านไม่หยุด”